

A portrait of Pavel Čapek, a middle-aged man with grey hair and a beard, wearing a dark suit jacket over a white shirt. He is looking directly at the camera with a slight smile. The background is dark and out of focus.

Pavel Čapek

BRANKY, BODY, PŘÍBĚHY

aneb 40 let s mikrofonem České televize

nastole

Branky, body, příběhy aneb 40 let s mikrofonem České televize

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavel Čapek, Jaroslav Vychodil
Branky, body, příběhy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pavel Čapek

BRANKY, BODY, PŘÍBĚHY

aneb 40 let s mikrofonem České televize

BRANKY, BODY, PŘÍBĚHY

aneb 40 let s mikrofonem České televize

© Pavel Čapek, 2024

© Jaroslav Vychodil, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7448-219-9

ISBN e-knihy 978-80-7448-269-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7448-279-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-280-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

OBSAH

Úvod	9
Sport je můj život	13
Čutání na ulici	14
Jeden ze dvou set	16
Dejte mu vodní slalom	20
Mé začátky s fotbalem	22
Anketa Televizní gól roku	26
Bella Italia!	28
Revoluce otvírá dveře	33
Turnaj se dá vyhrát i od piva	37
Pár dní ve srubu	41
Když vám na tribunu přivedou Jágra	44
„Paní Královna“	49
Kolotoče místo historie	58
Zlatý turnaj století	61
Kde je Ronaldo?	65
Honza Koller na scénu	69
Australská reinkarnace	73
Pípající rámy a Augustovy slzy	76
Šinkanzen	79
Nejlepší zápas v dějinách	84
Návrat her domů	88
Zásah shora	91
Krásné dny navzdory zklamání	95
Evropa u konkurence	100
Záchod po ruce se vždycky hodí	102
To nemůže dohnat... tak dohnal!	106
Pocit pohody a bezpečí na nejnebezpečnějším místě planety	109
Bílek, Baroš, ven! Vážně?	115
Skiff aka výkladní skříň českého sportu	119
Sníh, anebo koupačka?	123

Sbohem, fotbale	126
Se Zdeňkem u zámečku	132
Zpátky na místě činu	134
Poprvé v životě jsem nedojel včas	138
V bílé stopě	142
Díky, Ondro a Mirko!	145
Jedna velká rodina	146
Je libo Davis Cup?	149
26 let cestování po Evropě	151
Dálkové běhy	154
Voda, sport i zpěv	157
Poslední tanec	159

ÚVOD

Nejsem člověk, který by se nějak často a výrazně ohlížel zpět. Snažím se žít v přítomnosti a můj život je naštěstí pořád dost pestrý. Když jsem ale letos zjistil, že jsem posledního ledna završil kulaté jubileum ve službách České, potažmo Československé televize, přišlo mi to číslo až neuvěřitelné.

Čtyřicet let je v životě lidském, natož profesním hodně dlouhá doba. Začal jsem si proto pohrávat s myšlenkou, jestli nezmapovat celou tu plejádu vzrušujících zážitků a nevšedních příběhů, které jsem měl možnost a čest s mikrofonom ČT nebo i bez něj prožít. Nejsem ale takový psavec jako někteří kolegové a necítil jsem v sobě tak silné nutkání, abych se opravdu pustil do sepisování svých televizních vzpomínek. Navíc jsem si nebyl jistý, jestli by to někoho zajímalo.

V té době jsem už byl ale v kontaktu s mimořádným sportovním fandou a v nejlepším slova smyslu bláznem do sportu ve všech jeho podobách. Objevil jsem ho díky jeho Sportovnímu deníku fanouška, který pravidelně píše na facebooku, a jeho styl, obsah a odbornost mi byly od začátku sympatické. On byl příjemně překvapený, když jsem ho sám oslovil, pochválil jeho články a začal s ním pravidelně komunikovat a občas se i scházet.

Napadlo mě až poté úplně přirozeně, jestli by se mnou nechtěl sepsat dlouhý knižní rozhovor o mé profesní dráze a zážitcích. Vystudovaný právník Jarda Vychočil byl mou nabídkou nadšený, začal mi ovšem téměř okamžitě vysvětlovat, že zajímavější pro čtenáře bude příběh sepsaný mnou. A pokud se mi do toho nechce samotnému, tak ho rád za mě napíše na základě toho, co mu všechno odvyprávím. Nejdřív se mi to zdálo trochu divné, ale protože jsem odjakživa týmový hráč a nemám přebujelé ego, tak mě Jarda dokázal přesvědčit, že tam on dostane přesně to, co zajímá nejen jeho generaci, která mě poslouchala v dětství, mládí i v dospělosti, ale i generaci současnou. Došlo mi, že by v knize neměly být vzpomínky „starého zbrojnoše“ pro známé a kamarády, ale že by to mělo být pro ty tisíce lidí, kteří mě celá ta léta pouštěli skrze televizní vysílání do svých domovů.

Jardovo zapálení pro věc bylo silně nakažlivé, a tak jsme se do toho pustili. Dojžděl ke mně domů až z Olomouce a já jsem vzpomínal a vyprávěl.

On si to nahrával a občas se na něco zeptal. Už uležené a promyšlené to pak začal sepisovat a společně jsme to korigovali a upravovali. Nebýt jeho nadšení, zápalu a nasazení, tahle kniha by nikdy nevznikla, nebo by to bylo mnohem později a v jiné podobě.

Podstatnou roli hrál i fakt, že máme stejný nebo velmi podobný pohled na spousty věcí nejen ve sportu, ale i v životě. Prostě jsme jako Vodnáři na hodně podobné vlně. Takže tímto Ti, Jardo, děkuji za příjemnou a plodnou spolupráci a doufám, že se vám, čtenářům, bude naše společné dílo líbit. A třeba bude některé z vás i inspirovat podle lehce upraveného slavného citátu jednoho z mých oblíbených spisovatelů Paula Coelho: „Když něco opravdu chceš, celý vesmír se spojí, abys to mohl uskutečnit, přestože tomu dlouho nevěříš...“

Přeji vám pěkné čtení!

Pavel Čapek a Jaroslav Vychodil z Českého olympijského domu v Paříži, srpen 2024

SPORT JE MŮJ ŽIVOT

Každého člověka v životě něco baví. V mém případě to byl sport. Po celý čas. Od narození až do současnosti. Vždycky mě fascinoval. A bylo úplně jedno, jestli se jednalo o branky, body nebo vteřiny. Nikdy jsem nebyl zatížený na nějaké konkrétní odvětví. Měl jsem samozřejmě své „oblíbence“. Sporty, které jsou spojené s většinou mé kariéry. Třeba fotbal byl mou jednoznačnou vášní. Ale bezbřehá láska, kterou k té bohubíbě lidské činnosti chovám, nebyla jednostranně zaměřená.

Těžko nějak slovy popsat, co vlastně láska ke sportu znamená. Co se v lidské mysli při jeho sledování a provozování odehrává. Rozhodně ale nejsem sám, který něco podobného desítky let prožíval. Nadšenců nás je hodně. Já měl jen to štěstí, že jsem se v kariéře dostal k těm vrcholovým aktérům. Do první řady. A že se sportovní svět stal mým povoláním. Prací, která byla zároveň koníčkem a při které jsem prožil tolik příběhů, o kterých se mi v mládí ani nesnilo. A byla by škoda, kdyby zůstaly jen v mé paměti. A proto koneckonců vznikly tyto stránky.

ČUTÁNÍ NA ULICI

BUDU FOTBALISTOU NEBO KOMENTÁTOREM?

Člověk si z věku batolete nepamatuje nic. Ani já ne. První vzpomínku mám až tak na třetí či čtvrtý rok života. A už tyto vjemy mám spojené se sportem. Dědeček byl nástrojař. Opravoval lokomotivy. Opravdu šikovný chlap, který vlastníma rukama postavil v České Lípě dům. V jeho blízkosti měl i pronajatou louku. A na ní jsme s klukama hráli fotbal. Tedy něco, co ho vzdáleně připomínalo. Prostě jsme kopali do míče. Pořád a stále. A když jsme nebyli na louce, vystačila nám ulice. Před barákem nebyl žádný provoz, takže se v podstatě z čehokoli udělaly brány a už jsme to mastili na asfaltu. Hráli jsme každý den. Než nás zavolali domů na večeri. Odřená kolena, propocená trička. Ale nám to nikdy nevadilo. Pro drobotinu tehdy nebylo moc jiné zábavy a mě sport naprosto pohltil.

Jakmile jsem se naučil číst, hltal jsem všechny texty se sportovní tematikou. Deník Sport nebo časopisy Stadion a Gól. Možností moc nebylo. Ale i tehdejší tištěná média měla svoji kvalitu. Informací pak nebylo přehršel a člověk si vážil každého nového čísla. Dělal jsem si už odmala statistiky. Z fotbalu i jiných sportů. Vystříhoval jsem si články a obrázky. Vypisoval rekordy. Sbíral fotografie a všechno si vzorně ukládal a archivoval. Vášeň pro sport z té pasivní stránky byla neméně velká jako pro ten aktivní pohyb. Bavilo mě to. Dychtil jsem po informacích a rád je sdílel s ostatními.

Pamatujete takové ty klasické otázky třídních učitelek na základce: „Co chceš dělat, až budeš velký?“ Já v první třídě odpověděl jednoznačně. „Budu fotbalistou nebo sportovním komentátorem.“ Tenkrát docela naivní představa. Uživit se sportem je velice složité i dnes, natož před 50 lety. A komentovat cokoli v televizi? To bylo velice exkluzivní povolání určené pro doslova jednotky lidí v Československu. Žádný sportovní kanál. Pouze státní televize s jednou redakcí a pár přenosy měsíčně. Ale sny jsou od toho, aby se plnily.

Kariéra fotbalisty neklapla. Zakázala mi to maminka. V roce 1964, to mi bylo 6 let, se zranil velký talent Dukly Praha Rudolf Kučera. Při pohárovém zápase s polským Górníkem Zabrze šel do hlavičkového souboje s protihráčem. Srazili se. Otrés mozku a konec kariéry. Máma si to náhodou někde přečetla

a bylo rozhodnuto. Fotbal tedy hrát rozhodně nebudu. Stejně jsem si ale kopanou prosadil. Pár let jsem nastupoval za žáky Lokomotivu Česká Lípa. Byl jsem technický a tvořivý hráč. Špílmachr. Velká kariéra z toho nevznikla. Ruku na srdce, nový Masopust jsem prostě nebyl.

A ostatní sporty? Tatínek hrál závodně volejbal. Byl špičkový nahrávač. Ale odbíjené jsem se až tolik nevěnoval. Jako žák jsem dělal tenis a v dorostu jsem závodně hrával basketbal a obecně měl celkem slušnou pohybovou průpravu a byl šikovný s míčem. Rodiče mě s bráchou přihlásili do ZRTV. Tedy do základní a rekreační tělesné výchovy. Prostě do Sokola. Ale tak tomu za minulého režimu samozřejmě nikdo říkat nemohl. Pamatuju, že mě vedl jistý pan Skořepa. Modrý šponovky a bílý tílko. Školu mi dal znamenitou. Byl jsem dokonce přeborník okresu mladších žáků ve sportovní gymnastice.

No a k tomu všemu jsem dělal muziku. Bigbít. Od 15 let jsem hrál po zábovách a hudba mě naplňovala stejně jako sport.

JEDEN ZE DVOU SET

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ DO TELEVIZE

I přes mou všestrannost to ale nakonec v žádném odvětví nebylo tak valné, že bych mohl být jen pomýšlet na profesionální kariéru. Tak tedy ten komentátor. Ale to se zdálo být opravdu jako bláhové přání. Tu práci dělalo asi deset lidí v celé republice. A nutno dodat, že zcela profesně kvalitních lidí. Takže zvítězil pragmatismus a nějaké studium žurnalistiky vzalo za své.

Tatínek celý život dělal vedoucího odbytu v podniku Narex a přál si, abych šel v jeho šlépějích. Chtěl jsem mu udělat radost a taky se jednalo o odvětví, které bylo schopné člověka uživit. Navíc mě lákalo cestovat. Udělal jsem přijímačky na vysokou školu, ale místo privilegovaného zahraničního obchodu na VŠE jsem dostal na vybranou, ať si na škole zvolím jiný obor na jedné ze tří kateder výrobně ekonomické fakulty. A já si vybral zemědělství. Na rovinu nemůžu říct, že by mě to úplně bavilo. A směle to řeknu i o mnoha svých spolužácích. Ročník byl prošpikovaný lidmi, kteří by normálně studovali úplně něco jiného. Kluci a holky, co chtěli jít na medicínu nebo na práva, ale kvůli kádrovému profilu svých rodičů prostě nemohli. A tak jsme se učili, jak to udělat, aby ta československá JZD správně fungovala.

Jenže když po něčem v životě toužíte, máte si za tím jít. Já nebyl nikdy nějak urputný, ale zatukat na dveře Československé televize jsem šel.

Měl jsem rád Štěpána Škorpila. Byl špička mezi komentátory a byl mi svým projevem sympatický. A tak jsem došel na Kavčí hory a poprosil, jestli by mi ho nezavolali na vrátnici. Přišel. A já mu nervózním hlasem vylíčil svůj dětský sen a na rovinu se zeptal, jestli se nedá něco udělat proto, abych se mu přiblížil. Zkrátka zdali nemají v televizi nějaké neplacené místo pro studenty, kteří by se chtěli něčemu přiučit a přičichnout k oboru televizního žurnalisty. No a světe, div se, měli.

V redakci sportu tehdy existovala skupina externistů, kteří pomáhali stálému týmu s reportážemi. Všichni měli svá jiná povolání, novinářinu dělali vlastně jako koníčka. A já se mezi ně s radostí přidal. Toto uskupení vedl sedmadvacetiletý Vladimír Drbohlav. Člověk, který se postupem času dostal do těch nejvyšších pater redakce sportu a strávil v Československé a potaž-

mo České televizi asi 50 let plodného profesního života. Zajímavá zkušenost a možnost nahlédnout do zákulisí výroby sportovních pořadů. Za tuhle příležitost jsem byl vděčný.

Dokonce jsem dostal takovou kartičku s razítkem ČST. Byla obrovská. Velikosti A4 a připomínala přerostlou akreditaci. Byla nutná ke vstupu do budovy. K ničemu jinému nesloužila. Jednou se mi ale hodila na diskotéce. Když byl podnik přeplněný a nechtěli nás pustit dovnitř, stačilo vytáhnout plachtu s razítkem a už jsme byli na zábavě. Síla televize otevírala dveře už od jejího vzniku.

Každý čtvrtek jsme měli poradou, kde jsme rozebírali odvysílané reportáže externistů a jejich kvalitu. A hlavně jsme jezdili natáčet materiál do Branek, bodů a vteřin. Té práce nebylo až tak moc. Tento pořad neběžel každý den, ale pouze o víkend, a tak nebylo potřeba tolik materiálu. Navíc jsem zjistil, že asi není úplně velká šance k nějakému kariérnímu postupu do stálé redakce. A tak jsem si po půlroce vyhodnotil, že hodiny strávené v této skupině jsou sice velkou zábavou, ale nepříliš efektivním využitím času. Takže jsem se vnitřně rozloučil s vysněnou budoucností. Zkrátka jsem tam přestal chodit.

Odpromoval jsem a na podzim roku 1981 jsem nastoupil do podniku zahraničního obchodu Merkuria. Jenže po týdnu jsem zjistil, že mě to ukrutně nebaví. Časem se našlo řešení. Jít na vojnu! Tam jsem musel tak jak tak a asi osm měsíců po svém nástupu do práce jsem narukoval. A z kasáren jsem do zaměstnání napsal dopis, že se nevrátím, a bylo hotovo.

Každý, kdo narukoval na vojnu, se snažil být přidělen k jednotce co možná nejbližší Prahy. Já ale toužil po pravém opaku. Byl jsem tou dobou zamilovaný do jedné slečny a ta začala pracovat jako odborná asistentka na Vysoké škole báňské v Ostravě. A já musel být prostě co nejbliž u ní. A tak jsem se přičinil, abych mohl narukovat na vojenské letiště Mošnov. Tam jsem strávil několik měsíců života a na kariéru komentátora jsem už ani nepomyslel.

Jenže pak se to stalo. Přišel mi do Mošnova dopis. Od tatínka. Na tom by samo o sobě nebylo nic divného. Ale v dopise byl inzerát. Hlavní redakce tělovýchovy a motorismu Československé televize vypisovala konkurz na sportovního komentátora. Žádná stáž. Šance plnohodnotného zaměstnání. V oboru, který miluju a o kterém jsem odmala věděl, že jej chci dělat. Navíc nechtěli praxi ani vystudovanou žurnalistiku. Měli jen tři podmínky účasti. Věk do 30 let, vysokoškolské vzdělání a to, že uchazeč nebude chtít v Praze byt. To jsem, světe, div se, všechno splňoval. S nulovou vidinou na úspěch jsem se na to místo přihlásil. Po čase jsem na to dokonce i zapomněl.

Jenže asi za měsíc přišlo další psaní. Že mě do konkurzu berou. Nicméně takových vybraných uchazečů bylo asi 200 a pravděpodobnost úspěchu jsem si dokázal vypočítat. Zaujal mě ale úkol, který pro další postup požadovali. Vybrat si libovolnou sportovní akci, odkomentovat ji jako v televizi a to celé poslat do redakce. A tak jsem se na útvaru zavřel do prázdné cimry s televizí, pustil si fotbalový zápas federální ligy Baník–Bohemka, ztlumil zvuk a celé své verbální dílo nahrál na starý magnetofon. Byl to vlastně můj první, byť neveřejný, výstup. Kazetu jsem dal do obálky a poslal.

Další dopis. Televize mi psala častěji než kdejaká slečna. Postupuju do dalšího kola! Tentokrát se mám již dostavit do Prahy na osobní pohovor. To už fakt začíná být vážné. Hlavně si musím vyřídit opuštěák. Ale to byla jen formalita. Bral jsem to jako výzvu a zajímalo mě, jak to celé bude probíhat. Z původních dvou set zůstalo ve hře už jen dvacet uchazečů.

Dostali jsme test. Spousta otázek ze světa sportu. Historie, aktuální dění, pravidla. Například jak vysoká a široká je hokejová branka. Rozhodně nic lehkého, ale taky nic, co bych nezvládl. A pak přišel pohovor. Čtyřčlenná komise. Co jméno, to pojem. Tedy alespoň první tři. Štěpán Škorpil a Vít Holubec, oba komentátorské ikony, a Vladimír Drbohlav. Pro mě starý známý a tehdy už plnohodnotný člen redakce. A čtvrtý do party byl Petr Běhounek – sekretář.

Otázky? Všetečné a různorodé. Měl jsem třeba popsat zlatý český gól z finále olympijského fotbalového turnaje v Moskvě. To pro mě rozhodně problém nebyl. Dodnes si pamatuju, jak Franta Štambachr běžel východoněmeckou obranou jako po právě otevřené dálnici a svou bájnou levačkou načechral míč na Jindru Svobodu, který nadvakrát zavěsil.

Asi jsem zapůsobil. Protože jsem postoupil do posledního kola. Ano, pořád to nebyl konec. Výběrko jako řemen. Ale taky na pozici, kterou chtěl dělat skoro každý mladý kluk v republice, co miluje sport. Mezi uchazeči už jsme zbyli pouze tři. A šlo se do akce. Komentování živého zápasu. Duel českého poháru mezi Duklou a Bohemkou na Julisce. Pražské derby odjel se sluchátky na uších Vít Holubec. Deset metrů od něj ale bylo ještě jedno stanoviště se třemi židlemi. Každý z nás měl odkomentovat třicet minut hry.

Tuhle šanci už jsem zkrátka nechtěl pustit. Pečlivě jsem se připravil. Studoval oba soupeře. Byl se dokonce ptát na Dukle i na detaily a aktuality z týmu. Chystal jsem si statistiky i vše potřebné, tak jako by mě měl slyšet celý národ. Neslyšel. Do vysílání to nešlo. Ale povolané uši hodnotící můj výkon byly patrně spokojené.